

Jeg haaber, at det maa fremgaa klart og utvetydigt af disse Udtalelser, at vi under Arbejdet her i Salen, saa vidt det kan forenes med vore Anskuelser, ville yde Ministeriet lige saa fuldt en Støtte, som det kan vente fra nogen som helst anden Side her i Salen. Jeg tror, at dette Ministerium vil have en lang Fremtid for sig, og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at dets Politik vil blive virkelig frugtbringende, thi det er et godt og solidt Rygstød at have det, Ministeriet har, nemlig at være i Overensstemmelse med dette Tings ganske overvejende Flertal og med det ganske overvejende Flertal i Landet. Der kan endda komme mange Vanskeligheder, men det skal nok vise sig, at sikrere Rygstød under det politiske Arbejde end dette findes der ikke. Og medens vi i tidligere Aar have set det slingre snart til den ene, snart til den anden Side og set, hvor vanskeligt det var at faa en blot nogenlunde fast og ordentlig Gænge saavel i Administrationen som i Lovgivningsarbejdet, er jeg for mit Vedkommende vis paa, at det nok skal vise sig, at det er en sikker og solid Vej, ad hvilken vort politiske Liv nu kan bevæge sig. Det vil ikke blive let at rokke det. Naar Ministeriet arbejder videre paa den Maade, som vi ere berettigede til at vente, og naar det arbejder med den Fordragelighed over for andre Partier og Grupper, som fandt saa smukt og rigtigt et Udtryk i den højtærede Finansministers Tale, er der ingen som helst Tvivl om, at det smukke Ønske, der udtaltes i den kongelige Trontale om et roligt og frugtbringende Samarbejde mellem de forskellige Lovgivningsfaktorer til fælles Vel, virkelig vil gaa i Opfyldelse, selv om det maaske kun sker gennem Rivninger og Kampe.

K. M. Klausen: Det sidst aflagte Statsregnskab giver ikke noget lyst Billede af vor finansielle Tilstand. Jeg tror, at man kort og klart kan udtrykke Stillingen i følgende fire Sætninger: Statsindtægterne gaa ned, Udgifterne gaa op, Statskassen er tom, og Statsgælden er stærkt voksende. Dette Finanslovforslag er sikkert fra mange Sider blevet imødeset med store Forventninger; det var ikke alene en ny Regering, der skulde forelægge det, men man havde ventet, at det ogsaa skulde betegne et nyt System. De, der have ventet det, ere sikkert bleve stærkt skuffede. Det foreliggende Forslag betegner i Virkeligheden intet nyt. Det er holdt i den gamle Skure; det er næsten saa godt som helt blottet for nyt Initiativ; det er en meget forsigtig

Finanslov, som indfører enkelte Besparelser hist og her, men det er kun smaa Beløb, hvorom der er Tale. Nogen virkelig større Besparelse vil man intetsteds finde. Dersom man ikke fra anden Side vidste, at man havde faaet et nyt Ministerium, vilde man vanskelig kunne se det ved at læse dette Finanslovforslag igennem, fordi det næsten udelukkende holder sig til den Finanslov, som blev vedtagen under Højres Regering i Fjor.

Naar man sammenligner de to sidste Statsregnskaber, viser der sig en Indtægtsnedgang paa 2,7 Mill. Kr. Det er en meget betydelig Nedgang. Statsindtægterne ere omtrent gaaede ned med 4 pCt. Det skyldes væsentlig to Ting, først og fremmest Nedgangen i Statsbanernes Indtægter. Der er straks fra forskellige Sider sat en Agitation i Gang for, at man paa Grundlag af disse nedadgaaende Indtægter for Statsbanerne skulde søge at forøge dem ved at sætte Taksterne for Personer og Gods op. Det forekommer mig ikke rigtigt, fordi det i Virkeligheden heldigvis er at haabe, at Nedgangen ikke vil være vedvarende. Den ligger i de meget dyre Priser paa Kul, Jern, Træ, Sten, Belysningsvæsen og andet, som Statsbanerne maa og skulle anskaffe. Disse Varer have været overordentlig dyre, men efter at særlig Kulpriserne ere gaaede ned, er der ingen Grund til at vente, at Statsbanernes Indtægtoverskud skal blive saa ringe i Fremtiden. Det er ogsaa paa det foreliggende Finanslovforslag kalkuleret til over 1½ Mill. Kr., saa at man fra Regeringens Side venter, at Nedgangen atter vil blive afløst af en Opgangsperiode. Derfor mener jeg ikke, det er rigtigt at benytte sig af de senere Aars Status til en Agitation for højere Jernbanetakster, thi de nuværende lave Person- og Godstakster ere et uhyre Gode for Befolkningen, og Statsbanerne skulde og bør ikke give noget stort Overskud. Det er ikke derigennem, at de skulde tjene Samfundet, men de skulde tjene Samfundet derigennem, at de ved lave Takster gøre det let at kunne rejse rundt i vort Land og ved lave Godstakster paa en meget virksom Maade ophjælpe vort Erhvervsliv. Medens jeg her taler om Statsbanerne, kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger vedrørende dem. Der findes paa Finansloven en større Post, som hedder: Tilskud til de lolland-falsterske Jernbaner. Denne Post andrager ikke mindre end ¼ Mill. Kr., og man finder andetsteds paa Statsregnskabet, at Staten er den største Aktionær i dette Jernbane-